

Vonnisnummer / Griffienummer /
Repertoriumnummer / Europees

Datum van uitspraak

21 maart 2018

Naam van de eerste beklaagde

V.S.

Systeemnummer parket

17RM3051

Dossiernummer

18M000045

rechtbank van eerste
aanleg Antwerpen,
afdeling Mechelen
Kamer MC4

Vonnis

Aangeboden op Niet

te registreren

Inzake het Openbaar Ministerie tegen

V.S.,

geboren te Antwerpen op 21 juni 1941 van Belgische
nationaliteit wonende te 2000 Antwerpen, xxxx

beklaagde, bijgestaan door Meester Scheerlinck Frank, advocaat te Gent en door Meester
Piet Noë, advocaat te Deinze

TENLASTELEGGING

Onder één van de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, te hebben ontkend, schromelijk geminimaliseerd, gepoogd te rechtvaardigen of goedgekeurd.

(artikel 1 tot en met 3 van de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkenning, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd)

Te Mechelen op 16 februari 2017

PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 21 februari 2018.

De bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

STRAFRECHTELIJK

1. ontvankelijkheid van de strafvordering - exceptio obscuri libelli

1.1

Beklaagde beroept zich op de exceptio obscuri libelli om reden dat er in het strafdossier geen letterlijke weergave terug te vinden is van de inhoud van de DVD die door hem werd opgestuurd naar de directie van de Kazerne Dossin.

Artikel 182 van het wetboek van strafvordering bepaalt niet in welke bewoordingen een dagvaarding moet worden opgesteld. Om geldig te zijn, moet zij niet uitdrukkelijk al de wettelijke bestanddelen van een tenlastelegging aanhalen; het volstaat dat zij aan de beklaagde het voorwerp van de tenlastelegging voldoende doet kennen en hem in staat stelt zijn recht van verdediging uit te oefenen. De beklaagde moet met genoegzame zekerheid weten wat hem precies ten laste wordt gelegd en ter zake zijn verdediging kunnen voordragen.

Zowel het Belgische Hof van Cassatie (zie o.m. Cass., 23 mei 2001, Pas., 2001, 959; Cass., 7 oktober 2009, AR P.081893.F), als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o.a. EHRM 9 maart 1999, T.W.V.R., 1999, 16, noot Arnou, P.; De Smet, B., 'Rechtstreekse dagvaarding voor de strafrechter', C.A.B.G., 2004/3, 7) hebben geoordeeld dat daarbij ook moet worden gelet op de informatie die wordt gegeven door het strafdossier.

1.2

Uit de dagvaarding blijkt dat beklaagde ten laste wordt gelegd om "onder één van de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duits nationaal-socialistische regime is gepleegd, te hebben ontkend, schromelijk geminimaliseerd, gepoogd te rechtvaardigen of goedgekeurd, te Mechelen op 16 februari 2017".

1.3

Het strafdossier bevat 3 processen-verbaal:

1) het aanvankelijk proces-verbaal met nummer ME.56.L8.004826/2017 waarin geacteerd werd dat een medewerker van de Kazerne Dossin, Memoriaal, museum en documentatiecentrum over Holocaust en Mensenrechten, een enveloppe gericht aan "Dossin Kazerne - Directie" met daarin een DVD met opschrift "Auschwitz" kwam afgeven aan de politie met tevens een korte omschrijving van de inhoud van de DVD. Deze DVD werd door de Kazerne Dossin ontvangen op 16 februari 2017.

2) het navolgend proces-verbaal met nummer AN.LB.036096/2017 waarin beklaagde wordt verhoord. Beklaagde verklaarde op 24 april 2017: "U stelt mij in kennis van de feiten. De brief die u mij toont heb ik wel degelijk in februari 2017 opgestuurd naar het Memoriaal Museum Documentatiecentrum Kazerne Dossin. Bij deze brief zat inderdaad een DVD. Ik ben mij bewust van de inhoud van de DVD. In deze DVD wordt het bestaan en het gebruik van de gaskamers voor het doden van mensen in Auschwitz Birkenau in twijfel getrokken. Toen ik een tijd geleden een interview had gezien van de directeur van bovenvermeld Centrum, heb ik besloten de desbetreffende DVD op te sturen in de hoop dat ik hierop een antwoord zou krijgen. Er worden immers stevige argumenten aangehaald in de DVD die het bestaan van de gaskamers in twijfel trekken. Tot op heden heb ik echter geen antwoord ontvangen. Ik weet dat het ontkennen of minimaliseren van de genocide tijdens de tweede wereldoorlog door de nazi's een strafbaar feit is in België. Ik ben echter van oordeel dat dit indruist tegen een basisregel in de grondwet, namelijk 'vrije meningsuiting' en ook in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Ik ben er zelf 100 % van overtuigd dat het gebruik van zogenegde 'gaskamers' door de nazi's tijdens de tweede wereldoorlog voor het doden van mensen of Joden een verzinsel is. Dit is volgens mij technisch niet mogelijk. Het bestaan van de genocide zelf ga ik niet ontkennen."

3) een navolgend proces-verbaal met nummer 027109/17 waarin wordt weergegeven dat de inhoud van de DVD een aaneenschakeling blijkt te zijn van weerleggingen waardoor het gebruik en het bestaan van gaskamers in Auschwitz Birkenau in twijfel wordt getrokken. Aangezien er geen Nederlandstalige versie aanwezig is en rekening houdend met de taalwetgeving is de politie niet overgegaan tot het citeren van passages uit de DVD.

1.4

De rechtbank is van oordeel dat de omschrijving van de tenlastelegging in de rechtstreekse dagvaarding in combinatie met de lezing van het strafdossier, het perfect mogelijk maakt om met zekerheid te bepalen voor welke concrete feiten er wordt vervolgd. Beklaagde geeft immers zelf een beschrijving van de inhoud van de DVD tijdens zijn verhoor van 24 april 2017. De DVD werd tevens neergelegd op de griffie van de rechtbank waar hij na toelating door het openbaar ministerie kan worden ingekeken.

1.5

De strafvordering is derhalve ontvankelijk.

2. prejudiciële vraag

Beklaagde heeft, naast de conclusie die door zijn raadslieden werd neergelegd, ook zelf een verweerschrift neergelegd ter griffie waarin hij vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk hof in verband met de strijdigheid van de negationismewet met het EVRM en met de Belgische Grondwet.

Deze vraag werd reeds beantwoord door het arrest van het Arbitragehof (thans Grondwettelijk hof) van 12 juli 1996. Het arrest werd gewezen na een beroep tot vernietiging vanwege V.S. tegen de Wet van 23 maart 1995. De verzoeker voerde onder meer als middel aan dat de wet strijdig was met het gelijkheidsbeginsel en een schending inhield van het recht op vrije meningsuiting, (zie VANDROMME T., Negationisme, in Strafrecht en strafvordering, Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, Kluwer, Rechtswetenschappen België, 1-21 - december 2003)

In het arrest van het Grondwettelijk hof van 12 juli 1996 werd geoordeeld dat de vrijheid van meningsuiting één van de pijlers is van een democratische samenleving. Zij geldt niet alleen voor de 'informatie' of de 'ideeën' die gunstig worden onthaald of die als onschuldig en onverschillig worden beschouwd, maar ook voor die welke de Staat of een andere groep van de bevolking schokken, verontrusten of kwetsen. Zo willen het pluralisme, de verdraagzaamheid en de geest van openheid, zonder welke de democratische samenleving niet bestaat. Het recht op vrije meningsuiting is evenwel niet absoluut. Ongeacht het gegeven dat eenieder ertoe is gehouden de grondwettelijk beschermde vrijheid van meningsuiting van anderen te eerbiedigen, volgt uit art. 19 G.W. in samenhang met art. 10.2 E.V.R.M. en art. 19.3 BUPO dat de vrijheid van meningsuiting kan worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties welke bij wet zijn vastgesteld en die in een democratische samenleving nodig zijn tot bescherming van de in bovenvermelde verdragsbepalingen uitdrukkelijk vermelde doelstellingen. Het is aanvaardbaar dat de wetgever bestraffend optreedt wanneer een grondrecht op een dergelijke wijze wordt uitgeoefend dat de basisbeginselen van een democratische samenleving worden bedreigd en dat daardoor

onaanvaardbare schade wordt berokkend aan derden. De wetgever heeft vanuit een dubbele bekommernis geoordeeld de beoogde meningsuitingen te moeten strafbaar stellen.

Eenzijds, moeten die meningsuitingen worden bestreden omdat ze een voedingsbodem zijn voor antisemitisme en racisme en een bedreiging vormen voor een democratische samenleving, doordat ze streven naar de rehabilitatie van de nazi-ideologie. Anderzijds, werd een wetgevend optreden noodzakelijk geacht omdat de beoogde meningsuitingen eerrovend en beledigend zijn voor de nagedachtenis van de slachtoffers van de genocide, voor hun nabestaanden en inzonderheid voor het joodse volk als dusdanig. Zo begrepen kan de bestreden Wet 23 maart 1995 beschouwd worden als beantwoordend aan een dwingende sociale noodwendigheid.

Het Grondwettelijke hof oordeelde aldus dat de Wet van 23 maart 1995 niet strijdig is met de Grondwet of het EVRM zodat deze vraag niet opnieuw dient te worden gesteld.

3. tenlastelegging

3.1

Op 16 februari 2017 ontving de directie van de Kazerne Dossin, Memoriaal, museum en documentatiecentrum over Holocaust en Mensenrechten, een DVD met opschrift "Auschwitz". De brief was gericht aan de "Dossin Kazerne Directie" en de afzender was V.S., beklagde, wonende te Antwerpen, xxxx.

Beklaagde gaf bij zijn verhoor van 24 april 2017 toe deze brief te hebben opgestuurd.

Hij verklaarde hierover: "Bij deze brief zat inderdaad een DVD. Ik ben mij bewust van de inhoud van de DVD. In deze DVD wordt het bestaan en het gebruik van de gaskamers voor het doden van mensen in Auschwitz Birkenau in twijfel getrokken. Toen ik een tijd geleden een interview had gezien van de directeur van bovenvermeld Centrum, heb ik besloten de desbetreffende DVD op te sturen in de hoop dat ik hierop een antwoord zou krijgen. Er worden immers stevige argumenten aangehaald in de DVD die het bestaan van de gaskamers in twijfel trekken. Tot op heden heb ik echter geen antwoord ontvangen. Ik weet dat het ontkennen of minimaliseren van de genocide tijdens de tweede wereldoorlog door de nazi's een strafbaar feit is in België. Ik ben echter van oordeel dat dit indruist tegen een basisregel in de grondwet, namelijk 'vrije meningsuiting' en ook in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Ik ben er zelf 100 % van overtuigd dat het gebruik van zogezegde 'gaskamers' door de nazi's tijdens de tweede wereldoorlog voor het doden van mensen of Joden een verzinsel is. Dit is volgens mij technisch niet mogelijk. Het bestaan van de genocide zelf ga ik niet ontkennen."

3.2

Artikel 1 van de Wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duits nationaal-socialistische regime is gepleegd (verder Negationismewet) omschrijft de constitutieve elementen van het misdrijf.

Het gaat daarbij om:

- een welomschreven historische gebeurtenis,
- die ontkend, schromelijk geminimaliseerd, gerechtvaardigd of goedgekeurd wordt,
- en dit onder één der omstandigheden, bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek.

De Negationismewet viseert slechts één historische gebeurtenis, namelijk de genocide die tijdens de Tweede Wereldoorlog door het Duitse nationaal- socialistische regime is gepleegd. (zie VANDROMME T., Negationisme, in Strafrecht en strafvordering, Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1-21 - december 2003) Er bestaat in deze zaak geen betwisting over het feit dat de DVD die door beklaagde werd opgestuurd over deze historische gebeurtenis handelt, meer bepaald over het al dan niet bestaan van de gaskamers in Auschwitz, dat een verzameling van concentratie- en vernietingskampen omvatte waar tijdens de Tweede Wereldoorlog meer dan één miljoen Joden en andere minderheden om het leven kwamen.

In de DVD die door beklaagde werd opgestuurd en waarvan de inhoud door hem zelf wordt omschreven, wordt het bestaan van gaskamers in twijfel getrokken en als een mythe omschreven. Personen die de Holocaust minimaliseren, doen de jodenvervolgingen als marginaal en onbeduidend af. Dit betekent dat het ontkennen van het bestaan van de gaskamers - als essentieel onderdeel in de zuiveringspolitiek van de nazi's - kan vervolgd worden, omdat het afbreuk doet aan de ernst en de draagwijdte van de jodenvervolgingen. De boodschap van de DVD die door beklaagde werd verstuurd, bevat een ontkenning van een groot deel van de genocide, minstens een schromelijke minimalisering ervan.

Art. 444 Sw., laatste lid voorziet als strafbare omstandigheid: het toesturen van een geschrift aan verscheidene personen. Beklaagde heeft de DVD toegestuurd aan "Dossin Kazerne Directie". Het woord directie is meervoudig en omvat een groep van personen die met de leiding van een organisatie is belast.

De rechtbank stelt vast dat aan alle constitutieve elementen van het misdrijf is voldaan. 3.3

Uit het opsturen van een DVD waarin het bestaan van gaskamers als een mythe wordt omschreven, leidt de rechtbank het opzet van beklaagde af om te trachten anderen te beïnvloeden ofte overtuigen tot hetzelfde negationistische gedachtengoed.

3.4

De aan beklaagde ten laste gelegde feiten zijn bewezen.

4. straftoemeting

De rechtbank houdt bij de straftoemeting rekening met de persoonlijkheid van beklaagde enerzijds en de ernst en het laakbaar karakter van de feiten anderzijds.

De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een aanhoudend gebrek aan normbesef en aan respect voor de slachtoffers van de genocide en voor het verdriet van hun nabestaanden.

Beklaagde heeft een gevuld strafregister en werd reeds twee maal veroordeeld wegens gelijkaardige feiten.

Een gevangenisstraf en een zware geldboete wijzen beklaagde op het ontoelaatbare van zijn gedrag en zullen er hem hopelijk van weerhouden in de toekomst opnieuw dergelijke feiten te plegen.

OM DEZE REDENEN :

DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen reeds aangehaald in het vonnis en de artikelen:

Artikel 1, 12, 14, 21, 22, 23, 31 tot 37, 40 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

- 1 en 3 wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24
- december 1993;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere
- bepalingen;
- 1 en 3 programmawet van 24 december 1993;
- 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;

162, 179, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering; 2, 3, 25, 38, 40, 41, 444 van het strafwetboek; door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

UITSPRAAK

De rechtbank vonnissende op tegenspraak opzichtens V.S.

De strafvordering is ontvankelijk.

Veroordeelt V.S. voor de bewezen verklaarde tenlastelegging :

tot een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en tot een geldboete van 1000,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen en gébracht op 8000,00 EUR.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt V.S. tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Veroordeelt V.S. tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28.12.1950 zoals gewijzigd bij K.B. van 13.11.2012, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt de beklaagde veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 EUR.

Veroordeelt beklaagde V.S. tot de kosten van de strafvordering en begroot deze in hoofde van beklaagde op 27.57 EUR.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op 21 maart 2018 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen (Kamer MC4) samengesteld uit : - Suzy Vanhoonacker, rechter

In aanwezigheid van een magistraat van het Openbaar Ministerie zoals vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting.

Met bijstand van Hilde Huybrechts, griffier

Hilde Huybrechts

Suzy Vanhoonacker